

Viceméně každou hodinu doučuji jiný předmět. Na přípravy není moc pomyšlení, protože Dominik vždy vytáhne něco, co zrovna teď hned potřebuje (= druhý den píše), a příště už by bylo pozdě. Samozřejmě nosím si vždy nějaká cvičení, aby bylo takřka do čeho píchnout, kdyby neměl konkrétní přání.

Vždy jsme seděli v „obývacím pokoji“, jen sami dva a občas pes Charlie, který vedle kňučel, že chce za námi (a pak mě neustále chňapal za ponožku + až po měsíci mě přestal považovat za vetřelce, neútočil na mě a nechal se podrbat). Měli jsme téměř absolutní klid, dveře nás neprodyšně oddělily od kuchyně, kde mají téměř neustále zapnutou televizi a ta svádí, aby Dominik nedával pozor. Maminka mi nabídla čaj, a pak nám hned dala klid na učení.

Paní byla hodně zvědavá na mě (co studuju, jak, odkud pocházím apod.), ale i já se dozvěděla nové věci o ní a vůbec o celé rodině. Pár let pobývala v Anglii, když byli kluci malí, má tam svou maminku, a pak přijela do Česka. Dominik jednou říkal, že hrála divadlo. Pracovala teď asi osm let jako sociální pracovnice (nejspíš v terénu), jenže pak dostala zápal plic a teď hledá práci novou (po půl roce jí místo nepodrželi). Hledá mezi neziskovými organizacemi, chtěla by opět pracovat v oboru. Kromě toho má ale asi i jiné „zaměstnání“ (přivýdělek?), ale kde, to nevím. Otce vidím jen letmo a nikdy jsem si s ním nepovídala jako s maminkou. Dominik ho oslovuje „René“, tak vlastně ani nevím, jestli jde o opravdového tatínka. Teď už vím, že je to otec nevlastní, ale že ho má Dominik rád, protože taky hraje fotbal. A dobře. Staršího Dominika (v mém věku) jsem viděla asi dvakrát, většinou není doma.

Paní je asi ráda, že jí někdo s doučováním pomáhá. A je za to nejspíš i vděčná. Moc si přeje, aby alespoň její mladší syn měl pořádné vzdělání, když to ten starší tak poflakoval, to aby měl lepší možnost uplatnit se v životě. Sama mluví o tom, že by ráda vycestovala zase pryč – ale musí počkat, než kluci skončí se školou. Pak už ji tu prý nikdo neudrží.

Když dole zazvoním, automaticky mi hodí dolů klíče – nechávají přede mnou bez starostí také notebook a mobil, takže mi pravděpodobně důvěřují. Já jim též – boty nechávám jen tak na chodbě, o své věci se nebojím, nemám důvod. Nikdy se mi nic neztratilo či tak něco.

Prvně se většinou bavíme rovnou o škole – z čeho psali, co by potřeboval zrovna dnes doučit. Přiznám se, že mě občas dost překvapí; například chce jen tak z fleku dějiny starověkého Říma... Vyučovanou látku se mu snažím přiblížit z pohledu běžného života: kde se s tím setká, na co to je, připodobňuji to k různým věcem, situacím. A najednou se třeba rozjede rozhovor o fotbalu (je to vášnivý sportovec tohoto druhu). S klukama kope mičudu před školou, na hřišti, na tréninku, no jednoduše kde se dá. A když nemá míč, nahradí ho balonkem.

Také rád maluje (v sešitě např. nemá zapsanou úplně celou látku, je tam třeba jen obrázek. Koho jiného než fotbalisty). Jezdí také na kole, které má společné s bratrem, a pňjčují si ho. Miluje Harryho Pottera (četl ho!), ale knihám už teď tolik nefandí.

Spíš rád kouká na filmy (stahuje si je) a celkem dost si z nich pamatuje – až mě překvapil, co všechno zná o Spartakovi, gladiátorech, Tróje. A když se zmínil, že viděl Velkého Gatsbyho a já řekla, že jsem to četla, mohli jsme si o tom povídat (já samozřejmě nenápadně „školila“). Samozřejmě počítačové hry a takové ty interaktivní aplikace či hry na televizi (nevím, jak se tomu říká). Pokaždé mi ukazuje, když si pořídí nějakou novinku. A občas si ten anglický text na obalu spolu přeložíme.

Hodinu se snažím zakončit odlehčeně. Úkoly nedávám, maximálně si to vše zopakovat, ale to on před písemkou stejně dělá. Tedy – doufám, že to dělá. Povídáme znovu o škole, třídě, fotbalu, hrách... Většinou však něco nadhodím já, ale on pak povídá a vypráví sám. Baví ho matematika a také pracovní činnosti (i vaření).

Hned za vchodovými dveřmi je mini verandička se zrcadlem na bundy, deštníky apod., která vede přímo do kuchyně. V ní se nachází jídelní stůl, kuchyňská linka, a také dvě

televize, což mě překvapilo. Jedna je „mini“ (ta tzv. krabice staršího typu s velmi krátkou úhlopříčkou), druhá je úplně moderní širokoúhlé LCD, na kterém si kluci vždy pouští nějakou hru (střílečka, auta...). Paralelně s chodbičkou vede do kuchyně koupelna se záchodem.

Někde také nejspíš spí rodiče. Ale nějakých nových dveří jsem si nevšimla. V pokoji, kde se učíme, spí nejspíš kluci - jsou tam totiž dvě velké skříně a pár jejich svršků. Dále sedací souprava se stolem (dost široký, když na něm my dva píšeme) a dvěma křesly, také válenda se složeným povlečením, polička s DVD a pár knížek. A nečekaně – další televize! Zase LCD, tentokrát normální rozměry. Všude po stěnách visí obrazy a vše je barevně celkem dobře sladěno. Je tam čisto a celkem příjemně. Za dobu mého doučování tuto místnost přestavěli (co se týče nábytku) – byla vyměněna sedací souprava a křesla, jinak vše zůstalo při starém.

Jednou se náš rozhovor v tramvaji zapletl na dojíždění – a tak jsem se dozvěděla, že teď zrovna auto nemají, ale mívali. Jenže v Brně se dá všude dojet šalinou, tak na co by ho zrovna teď potřebovali? Tak ho prodali, ale paní se chystá časem koupit nějaké nové. Jak říkala: to „zvenku“.

Maminka si chválí náš vzdělávací systém (co se týká ZŠ). Zdá se jí „účinnější“ než ten v Anglii, který měla možnost poznat. Tam prý děti přijdou ze školy, nedělají úkoly a jdou jen tak ven. Tady se vzdělávají i doma a ještě jim na hraní zbyde času dost. Logicky toho tedy umí víc, alespoň tak to paní vnímá. Zato střední už se jí tu tolik nelíbí...

Se školou jsou spokojeni, jen s třídní učitelkou moc dobré vztahy nemají – Dominik se totiž vždy připlete tam, kde se něco semele. Není asi žádný svatoušek, ale za většinu věcí opravdu nemůže, a přesto je (asi i z pohledu toho, že je Rom!!!) často trestán za to, co neudělal. Maminka kvůli „té ženské“ odmítá chodit na rodičovské schůzky, a tak musí tatínek.

Doučuji vlastně všechno, vždy to, co je zrovna potřeba. Samozřejmě problém dělá čeština (gramatika). S angličtinou to není o moc lepší, ale taková matematika jde téměř sama. Chlapci to pálí, má však i slabší chvílky – kdo však ne?

Musím ho neustále pozorovat - je na něm totiž vidět, kdy už ho to nebaví tolik, kdy se ošívá a také když něco nechápe. O co větší a radostnější je prozření, které však někdy není tak časté.

Informace musí být podávány stručně a jasně – prvně úplně ty nejzákladnější základy, až pak je můžu rozvinout, dovysvětlit, specifikovat. Někdy je třeba ustoupit a z nedostatku času naučit třeba jen část (základy), ale zato pořádně.

Je třeba také chválit, když to jde dobře. A povzbudit, když to zrovna moc nefunguje. Působit přesvědčivě, jako autorita, které může věřit a může se zeptat na cokoli. Nebát se přiznat chybu, ovšem ne moc často...

Poslední dobou jsem Dominika musela trochu „nutit“ do učení – bylo mi divné, když už týden prý z ničeho nepsali a nic do školy nepotřeboval. Chtěl si akorát se mnou zahrát hru „jméno-město-zvíře-věc“, ale já si prvně vyžádala nějaký předmět (M, Aj), opakovali jsme a až potom v poslední čtvrthodince jsme si za odměnu zahráli. Ta „nevole“ bude asi u sedmáka věkem a pubertou...

jen Dominik mi vždycky řekl: tohle paní učitelka chce, tohle s námi dělá, z tohohle bude test.

Dominika jsem se ptala, zda si předchozí doučovatel nějak dopisoval s paní učitelkou – prý ano, ale jen na prvním stupni, pak už ne.